

Pezinok 19. januára 2026

Sp. zn.: 13T/1/2023

Ústavnému súdu Slovenskej republiky
Hlavná ul. 110
Košice

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach		1-3 4,222
Došlo: 21-01-2026 12		4-6 5,012
Číslo zápisnice: 679	Číslo spisu:	7-8 3,204
Prílohy: 5715 112v.	Vybavuje:	9-10 3,029
		11 1,380

Podané osobne 11:30 keru

N Á V R H

na začatie konania o súlade právnych predpisov
podľa Čl. 125 odsek 1 písmeno a) Ústavy Slovenskej republiky

- Navrhovateľ:** Špecializovaný trestný súd
- Odporca:** Národná rada Slovenskej republiky
- Napadnutý predpis:** § 119 odsek 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
- Referenčné právne predpisy,
s ktorými je napadnutý
predpis v rozpore:**
- (i) Čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a čl. 142 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a
  - (ii) Čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
- Prejednávaná vec:** trestná vec vedená na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 13T/1/2023
- Príloha:** spis Špecializovaného trestného súdu vedený pod sp. zn. 13T/1/2023

Podané v štyroch rovnopisoch.

Vážený Ústavný súd Slovenskej republiky,

Špecializovaný trestný súd ako oprávnený navrhovateľ podľa čl. 130 odsek 1 písmeno d) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava“) a § 74 písmeno d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) podáva podľa čl. 125 odsek 1 písmeno a) Ústavy a § 74 písmeno d) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania o súlade § 119 odsek 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „napadnuté ustanovenie“ a „Trestný poriadok“) s Ústavou pre nesúlad napadnutého ustanovenia s

- i. čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a čl. 142 odsek 1 Ústavy a
- ii. čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“).

Špecializovaný trestný súd návrh odôvodňuje nasledovne:

I.

Aktívna procesná legitímácia

Aktívna legitímácia na podanie tohto návrhu vyplýva súdu z čl. 130 odsek 1 písmeno d) Ústavy a § 74 písmeno d) zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nevyhnutnosťou preukázať aktívnu legitímáciu Špecializovaný trestný súd uvádza, že podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 odsek 1 písmeno a) Ústavy Slovenskej republiky:

- *sa vzťahuje k trestnej veci, vedenej a aktuálne prejednávanej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. 13T/1/2023 od momentu podania obžaloby prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (v tom čase) pod č. VII/1 Gv 75/21/1000-68 na obžalovaného [REDAKOVANÉ] pre prečin podplácania podľa § 333 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona, t. j. odo dňa 08. 02. 2022,*
- *Špecializovaný trestný súd smeruje k rozhodnutiu vo veci samej, t. j. k výroku o vine a treste a*
- *v tomto postupe vytvára právny základ pre rozhodnutie vo veci samej aplikácia napadnutého ustanovenia všeobecne záväzného predpisu, ktorého vyslovenie nesúladu Špecializovaný trestný súd uplatňuje v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom.*

Dôkaz: spis Špecializovaného trestného súdu vedený pod sp. zn. 13T/1/2023

II.

Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky

Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) konať a rozhodnúť o tomto návrhu vyplýva z čl. 125 odsek 1 písmeno a) a odsek 2 Ústavy a § 42 odsek 2 písmeno a), § 74 písmeno d) až § 93 zákona o ústavnom súde.

III.

Znenie napadnutého ustanovenia

Podľa § 119 odsek 6 Trestného poriadku v znení zákona č. 327/2025 Z. z. účinného od 27. decembra 2025:

§ 119

(6) Za dôkaz získaný prostredníctvom poskytnutia nezákonného benefitu, ktorý sa nesmie v konaní použiť podľa odseku 5, sa považuje aj dôkaz získaný od osoby, ktorej bol poskytnutý benefit a ktorá v akomkoľvek trestnom konaní nevypovedala pravdivo o podstatných skutočnostiach alebo neuviedla vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti.

IV.

Všeobecne k napadnutému ustanoveniu

Jednou z foriem, ako sa štát prejavuje navonok voči svojim občanom, je jeho trestná politika.

Občania ako nositelia moci poverujú v demokratických voľbách svojich reprezentantov, aby vytvorili systém prevencie, odhaľovania a trestania najzávažnejšej protispoločenskej činnosti prostredníctvom nástrojov trestného práva hmotného a procesného. *Zákonodarný zbor* je povolaný nastaviť tento systém legislatívnou činnosťou a *orgány výkonnej moci* uvádzajú tieto normy do života. Kontrola dodržiavania nastavených pravidiel prináleží *moci súdnej*, ktorá bdie nad ústavnosťou a zákonnosťou uvádzania trestnej politiky štátu do praxe.

Štát si odhaľovaním, stíhaním a spravodlivým trestaním útokov na záujmy a hodnoty uznané a priznané civilizovanou a modernou spoločnosťou plní pozitívny záväzok v rôznych oblastiach (napríklad v oblasti ochrany života a zdravia ľudí, ich majetku, v oblasti ochrany verejnej bezpečnosti, etc.) a medzi takto chránené záujmy štát jednoznačne zaradil aj spoločenský záujem na čistote verejného života prostredníctvom riadneho, objektívneho a zákonného plnenia povinností, ktoré súvisia s obstarávaním vecí všeobecného záujmu (ôsma hlava, tretí diel Trestného zákona).

Inými slovami, štát nespochybniteľne vyjadril svoj záujem na odhaľovaní, stíhaní a spravodlivom trestaní útokov aj proti poriadku vo verejných veciach, významnou súčasťou ktorých je korupcia ako jeden z najzávažnejších a zároveň najškodlivejších faktorov narúšajúcich čistotu verejného života s potenciálom trvalo ju poškodiť. V dôsledku toho štát v Trestnom zákone definuje konkrétne typy protiprávnych konaní, naplnením ktorých prichádza ku spáchaniu niektorého z korupčných trestných činov.

Trestná politika štátu má byť nastavená tak, aby bol štát reálne a tiež dlhodobo schopný dosahovať vyššie v texte uvedené ciele a plniť funkcie (generálna a individuálna prevencia, ochrana spoločnosti, spravodlivá represia), k čomu sa voči svojim občanom zaviazal aj garanciami zakotvenými v Ústave. Požiadavka dlhodobosti tejto schopnosti preto, okrem iného, znamená, že ani činnosť orgánov činných v trestnom konaní a ani činnosť súdov v jednotlivých trestných veciach nebudú podliehať rôznym premenlivým náladám (spoločenským, či politickým), ad hoc vzniknutým vypätým situáciám a nebudú viesť k neopodstatneným, neodôvodneným a najmä k selektívnym zákonným úpravám, majúcich za následok deformáciu až deštrukciu zavedeného právneho poriadku a systému.

Rovnako tak platí, že trestná politika štátu by mala byť vnímaná ako nástroj presadzovania spravodlivosti vo všeobecnosti, a to bez ohľadu na politické alebo spoločenské nálady alebo potreby, túžby, či domnienky konkrétnych jednotlivcov.

Zavedenie napadnutého ustanovenia do Trestného poriadku je podľa názoru Špecializovaného trestného súdu „vytváranie tekutých pieskov“. Predstavuje tak zo strany zákonodarnej moci predovšetkým neakceptovateľný zásah do moci súdnej. Ale navyše, ide o zavedenie absolútne deštruktívneho prvku do procesu dokazovania, a to nielen z hľadiska rozsahu dokazovania, ale tiež a najmä z hľadiska hodnotenia dôkazov, ktoré prináleží jedine a výlučne nezávislému a nestrannému súdu. V súhrne tak podľa názoru Špecializovaného trestného súdu ide o nebezpečný počin zákonodarcu, ktorým dokonale narúša Ústavou uznaný a garantovaný systém trojdelenia štátnej moci (zákonodarná moc, výkonná moc a súdna moc) a zároveň značne oslabuje schopnosť štátu plniť svoje funkcie v oblasti trestnej politiky tým, že napadnutým ustanovením infikuje konkrétne trestné konania tak, že do procesu vykonávania dokazovania a do procesu hodnotenia dôkazov zavádza anomálny prvok a doposiaľ nepoznané pravidlo, ktorého aplikáciu komplikujú, ba až vylučujú iné zákonné ustanovenia Trestného poriadku, aplikačná prax ako aj rozhodovacia činnosť súdov.

Pokiaľ Špecializovaný trestný súd vyjadruje presvedčenie, že ide o ústavne neakceptovateľný zásah do rozhodovacej činnosti súdu, vychádza z narušenia doposiaľ uznávaného a Ústavou garantovaného systému, na základe ktorého a v súlade s ktorým jedine a výlučne nezávislé a nestranné súdy rozhodujú o vine a treste, pričom základným procesným predpisom upravujúcim konanie súdu je Trestný poriadok.

V zmysle Trestného poriadku (ale nielen) sa sudy v trestnom konaní riadia a tiež v ňom uplatňujú základné zásady trestného konania a v tejto súvislosti sa javí ako správne a vhodné pripomenúť, že tieto zásady sú si rovnocenné, teda žiadna z nich nie je inej nadradená, ani inej podradená. Medzi takéto zásady, okrem iných, patrí aj *zásada voľného hodnotenia dôkazov* (§ 2 odsek 12 Trestného poriadku). Navyše, medzi tieto zásady patrí tiež *vyhľadávacia zásada*, avšak touto sa primárne v trestnom konaní majú riadiť a uplatňovať ju v ňom orgány činné v trestnom konaní, nie súd, pričom dôsledné uplatňovanie tejto zásady má slúžiť práve k tomu, aby orgány činné v trestnom konaní umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Pokiaľ teda zákonodarca napadnutým ustanovením *a priori* vylučuje zo zoznamu dôkazov „*dôkaz získaný od osoby, ktorej bol poskytnutý benefit*“ ako aj „*dôkaz získaný od osoby, ktorá v akomkoľvek trestnom konaní nevypovedala pravdivo o podstatných skutočnostiach alebo neuviedla vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti*“, zasahuje zjavne ústavne neakceptovateľným spôsobom do výlučnej právomoci súdov prejednávať veci a prijímať v nich meritórne rozhodnutie (teda rozhodovať o vine a treste) po tom, čo je ich povinnosťou hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom ako aj dôkazy prípustné podľa § 119 odsek 5 Trestného poriadku podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré má byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Napadnuté ustanovenie, hoc nadväzuje na ustanovenie § 119 odsek 5 Trestného poriadku, je spôsobilé privodzovať v trestnom konaní z hľadiska dokazovania porovnateľné následky ako čierna diera vo vesmíre, t. j. je spôsobilé privodiť kolaps dôkaznej situácie, a to s poukazom na jednotlivé v ňom použité pojmy:

- poskytnutie *nezákonného benefitu*
- *osoba*, ktorej bol poskytnutý benefit
- *v akomkoľvek trestnom konaní*
- *nevypovedať pravdivo* o podstatných skutočnostiach a aj
- *neuviedie vo svojej výpovedi všetky podstatné skutočnosti*.

Napadnuté ustanovenie žiadnym spôsobom nenadväzuje a ani neodkazuje na doplnenie ustanovenia § 10 Trestného poriadku, ktorý konkrétne upravuje *výklad niektorých pojmov*, z ktorého by bolo následne možné jednoznačným a najmä nezavádzajúcim spôsobom dospieť k záveru, čo má súd rozumieť pod jednotlivými použitými pojmami a ako ich aplikovať na účely potrebného a nevyhnutného rozlíšenia dôkazov z hľadiska ich prípustnosti, a, samozrejme, následne z hľadiska ich použiteľnosti.

Vo všeobecnosti teda Špecializovaný trestný súd konštatuje, že vyššie v texte namietaný anomálny prvok a nepoznané pravidlo spočívajú aj v tom, že súdy v trestnom konaní, postupujúc podľa § 2 Trestného poriadku (základné zásady trestného konania) pri dosahovaní jeho účelu (§ 1 Trestného poriadku) dôrazne a dôsledne rozlišujú subjekty trestného konania (§ 10 odsek 10 Trestného poriadku) a v súvislosti s tým aj dôsledne a dôkladne rozlišujú ich jednotlivé procesné postavenia, konkrétne teda rozdielne vnímajú *obvineného* a jeho práva a povinnosti, *poškodeného* a jeho práva a povinnosti, *svedka* a jeho práva a povinnosti, *znalca* a jeho práva a povinnosti, etc.

Bez nevyhnutnosti rozpisovať tieto významné odlišnosti do detailov, Špecializovaný trestný súd konštatuje, že s prihliadnutím na napadnuté ustanovenie sa ako prvá z anomálií javí pojem *osoba*, vo vzťahu ku ktorému nie je možné nepochybné a bez neželanej zmätočnosti rozpoznať, či ide o osobu v procesnom postavení obvineného alebo o osobu v procesnom postavení svedka, pričom je nateraz a doposiaľ dlhodobo neprelomeným a neprekonaným pravidlom, že *právo obvineného* vypovedať alebo nevypovedať sa celkom nepochybné odlišuje od *povinnosti svedka* vypovedať. Aj v rámci takto zadefinovaného základného rozdielu je však nevyhnutné dodať a zdôrazniť, že *obvinený môže* v rámci svojej výpovede uvádzať čokoľvek, čo uzná za vhodné a potrebné na svoju obranu/obhajobu, pričom sa pod takto priznaným právom rozumie aj právo obvineného nehovoriť pravdu, teda inak povedané je mu dovolené klamať alebo neuvádzať všetky podstatné, na vec sa vzťahujúce skutočnosti a okolnosti, ktoré súvisia s prejednávanou vecou a so skutkom, zo spáchania ktorého je obvinený.

Naproti tomu, *povinnosť svedčiť* ukladá zákon *svedkovi* a v súvislosti s jeho výpoveďou mu priznáva právo odoprieť ju len za predpokladu, že na také odopretie výpovede existujú zákonné dôvody, a znova, tieto zákonné dôvody zákon jednoznačne upravuje.

Ďalšou anomáliou a novým, nepoznaným pravidlom zavedeným v napadnutom ustanovení je povinnosť zohľadňovať výpovede nielen osoby bez jednoznačne určeného procesného postavenia, ale aj v *akomkoľvek* trestnom konaní. Takto neurčito, nejasne a zmätočne zadefinovaný rozsah skutočností, ktoré sa ukladajú súdu v rámci povinnosti skúmať prípustnosť dôkazu, obsahujú v sebe ako neoddeliteľnú súčasť splnenia tejto povinnosti aj činnosť spočívajúcu najskôr vo vyhľadaní všetkých takých *akýchkoľvek* trestných konaní a následne zisťovať, či *osoba* v týchto *akýchkoľvek* trestných konaniach vypovedala a ako vypovedala.

Na tomto mieste a v nadväznosti na vyššie v texte uvedený odsek považuje Špecializovaný trestný súd za mimoriadne dôležité upozorniť na ďalšiu z neželaných anomálií, ktorú do trestného konania vnáša zákonodarca napadnutým ustanovením, a to absolútne surové prelomenie zásady voľného hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní nezávislého a nestranného súdu v konkrétnej veci, keď ukladá nezávislému

a nestrannému súdu povinnosť hodnotiť dôkaz – *výpoveď osoby z iného, akéhokoľvek* trestného konania z hľadiska jej *úplnosti* (vypovedať všetko o podstatných skutočnostiach), ale aj - a to je v zásade najzávažnejšie a najabsurdnejšie – ukladá nezávislému a nestrannému súdu povinnosť hodnotiť dôkaz – *výpoveď osoby z iného, akéhokoľvek* trestného konania bez ohľadu na procesné postavenie vypovedajúcej *osoby* v ňom (v tom *akomkoľvek* trestnom konaní), v dôsledku čoho napadnuté ustanovenie priamo popiera a deštruuje *právo obvineného* vypovedať na svoju obranu čokoľvek (teda napríklad aj neuvádzať pravdu, alebo neuvádzať všetko podstatné, etc.).

Špecializovaný trestný súd všeobecne (rozsiahlo v nasledujúcich odsekoch citujúc z Čentíš, J., Kurilovská, L., Šimovček, I., Burda, E. a kol., Trestný poriadok I., § 1 – 195. Bratislava : C. H. Beck, 2021, s. 35 – 37) k zásade voľného hodnotenia dôkazov ako zásade trestného konania upravenej v ustanovení § 2 odsek 12 Trestného poriadku uvádza, že: „Patrí medzi tzv. *zásady dokazovania* spolu so zásadou vyhľadávacou a zásadou náležitého zistenia skutkového stavu veci. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia každý dôkaz zvlášť, ale následne všetky vo vzájomných súvislostiach. S rovnakou dôslednosťou a s vlastným postojom hodnotia dôkazy svedčiace v prospech obvineného, ako aj dôkazy svedčiace v neprospech obvineného. Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy na základe vlastného vedomia, svedomia, presvedčenia, skúseností, vzdelania. Neexistujú zákonom presne stanovené pravidlá na hodnotenie toho-ktorého dôkazu, hodnotenie sa neodvíja ani od počtu dôkazov, ani od pomeru dôkazov svedčiacich v prospech obvineného a svedčiacich v neprospech obvineného.

Rozhodujúcim kritériom na hodnotenie dôkazov je vnútorné presvedčenie, to sa má zakladať na starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu. Vnútorné presvedčenie ale nepredstavuje svojvôľu a nezodpovednosť, nemožno ho tak chápať. Určite zohráva úlohu aj subjektívny faktor, ale ten sa odvíja od vzdelania, skúseností, všeobecných názorov a od samotného postoja nielen sudcu, ale aj prokurátora.

Porušenie tejto zásady možno vidieť v kognitívnom procese dokazovania, ako procese zisťovania skutkového stavu:

- prípady dôkazov opomenutých - vo vlastných rozhodovacích dôvodoch o ňom nebola vôbec žiadna zmienka alebo len okrajová, ktorá všeobecne nezodpovedala povahe a závažnosti veci; ďalej ide o dôkazy, ktoré neboli v odôvodnení meritórneho rozhodnutia, či už pozitívne alebo negatívne zohľadnené;
- prípady dôkazov získaných a následne použitých v rozpore s procesnými predpismi - informácia obsiahnutá v dôkaze nebola čo do jednotlivých komponentov (častí) procesu dokazovania získaná zákonným spôsobom, teda mala byť *a limine* vylúčená z predmetu úvah súdu a

- prípady svojvoľného hodnotenia dôkazov vykonaného bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu - odôvodnenie meritórneho rozhodnutia neobsahuje vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej alebo ak v rozhodnutí sú urobené skutkové zistenie v extrémnom nesúlade s vykonanými dôkazmi.

Hodnotenie dôkazov musí súd vykonať tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, teda, že skúma, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v menej podstatných okolnostiach neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí súd zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlení, prečo došlo k týmto rozdielom. Aby mohol potom dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi a skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine obvineného. Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Súd môže oprieť výrok o vine i o nepriame dôkazy, avšak len za predpokladu, že vo svojom súhrne tvoria logickú, ničím neporušovanú a uzavretú sústavu nepriamych dôkazov (preto nestačí len jeden nepriamy dôkaz) navzájom sa dopĺňajúcich a na seba naväzujúcich, ktoré sú v takom príčinnom vzťahu k dokazovanej skutočnosti, že z nich možno vyvodiť len jediný záver a súčasne vylúčiť možnosť iného záveru. Nepriame dôkazy, ktoré síce vedú k dôvodnému podozreniu voči obvinenému, avšak nevylučujú reálnu možnosť, že páchatelom mohla byť aj iná osoba, nie sú dostatočným podkladom na uznanie viny obvineného. Pri hodnotení výpovede svedka, ktorý nevypovedal vždy rovnako o rozhodujúcich skutočnostiach, je súd povinný prebrať všetky výpovede svedka a zdôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielných výpovedí.

Vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov zákon nepriznáva žiadnemu dôkazu a priori osobitný význam. Preto len zo skutočnosti, že obvinený skutok poprel, nemožno vyvodiť, že neprichádza do úvahy zistenie priameho úmyslu. Tento úmysel, tak ako aj iné formy zavinenie, možno zistiť aj na podklade iných dôkazov, nielen z priznania obvineného.

Pri skúmaní každého dôkazu treba preskúmať, či pri jeho vykonávaní neboli porušené procesné pravidlá, či bol získaný zákonným spôsobom, či je hodnoverný. Znalec – psychológ je poverený vyjadrovať sa k tým črtám osobnosti obvineného, prípadne svedka, ktoré môžu mať vplyv na jeho vierohodnosť, nie je však oprávnený vyjadrovať sa k otázke, či výpoveď obvineného alebo svedka je vierohodná alebo nie, prípadne ktorá z rozdielných výpovedí tej istej osoby je vierohodnejšia. Podobné

hodnotenie dôkazov prináleží súdu, ktorý je povinný pritom postupovať podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku.

Je potrebné skúmať všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach, či sa podarilo náležite zistiť skutkový stav veci. Pri hodnotení dôkazov v ich vzájomnej súvislosti sa potom uplatňujú predovšetkým analytické a syntetické metódy, indukcia a dedukcia, metódy formálnej i dialektickej logiky i ďalšie metódy a ich výsledkom má byť jasné, zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie. Protikladom zásady voľného hodnotenia dôkazov bola tzv. zákonná dôkazná teória alebo formálne hodnotenie dôkazov, ktorá ovládala inkvizitčný proces.

Jednotlivé ustanovenia o dokazovaní v Trestnom poriadku kladú väčší dôraz na zákonné získavanie dôkazov, teda aj na väčší dôraz na posudzovanie zákonnosti dôkazu a na jeho prípustnosť v rámci trestného konania. Nároky na posudzovanie vierohodnosti, úplnosti a relevantnosti každého dôkazu zvlášť rastú pri posudzovaní prípadov dohody o vine a trestne, kde starostlivé posúdenie úplnosti dôkazov bez prejednávania na hlavnom pojednávaní, jednotlivo a v ich súhrne je obzvlášť náročné, pričom hodnovernosť svedka sa neoveruje mnohonásobným opakovaním jeho výpovede, ale vysvetlením a odstránením všetkých nejasností, ktoré sa vyskytujú v jeho výpovediach. Základnou limitáciou voľného hodnotenia dôkazov je zásada prezumpcie nevinny a z nej vyplývajúce pravidlo *in dubio pro reo*.“

V.

Konkrétne k napadnutému ustanoveniu

Špecializovaný trestný súd je arbitrom individuálnych trestných vecí ocitajúcich sa v jeho pôsobnosti podľa § 14 Trestného poriadku. Jeho úlohou je prejednávať a rozhodovať najzávažnejšiu trestnú činnosť, pričom do jeho výlučnej pôsobnosti patria aj korupčné trestné činy. Tieto sú z hľadiska ich zisťovania, stíhania a objasňovania mimoriadne náročné, a to predovšetkým po zohľadnení vysokej miery utajovania takého protiprávneho konania a sofistikovane skrytých spôsoboch ich páchania. Ide o prípady, na odhalenie a dokumentovanie ktorých orgány činné v trestnom konaní často využívajú informačno – technické prostriedky, avšak nie výnimočne aj výpovede osôb zúčastnených alebo zapojených do takejto trestnej činnosti. Špecializovaný trestný súd v tejto súvislosti upozorňuje a pripomína, že pri korupčných trestných činoch je podstatnou a zároveň špecifickou skutočnosťou ich zrkadlový efekt, nakoľko na území Slovenskej republiky je (zjednodušene vyjadrené) trestné nielen poskytnutie úplatku, ale tiež jeho prijímanie. Z uvedeného vyplýva, že osoby vypovedajúce o korupčnej trestnej činnosti sa tak v priebehu trestného konania dostávajú do odlišných procesných postavení. Zatiaľ čo vo vzťahu k vlastnej trestnej činnosti sú v procesnom postavení obvineného, vo vzťahu k zrkadlovému trestnému činu, objasňujúc okolnosti dôležité pre trestné konanie, sa dostávajú do procesnej pozície svedka, nevynímajúc prípady

procesného postavenia spolupracujúceho obvineného. Ako už Špecializovaný trestný súd uvádzal v tomto návrhu na inom mieste, súbor práv a povinností, ktoré Trestný poriadok (ale aj Ústava) priznáva a ukladá obvinenému, je významne odlišný od súboru práv a povinností, ktoré Trestný poriadok priznáva a ukladá svedkovi.

Súbor poznatkov, ktoré Špecializovaný trestný súd nadobudol a osvojil si na základe skúseností, pozorovania a priameho kontaktu s realitou, ho oprávňuje konštatovať, že zmena výpovede môže byť spôsobená zastrašovaním, vydieraním alebo tiež tým, že je vypovedajúcej osobe poskytnutá nenáležitá odmena/výhoda, pričom nie je možné úplne vylúčiť ani prípady, v ktorých prichádzalo k fyzickej likvidácii osôb, aby sa úplne zabránilo ich výpovedi pred súdmi. Aj v takých prípadoch mal však súd vždy možnosť a zároveň povinnosť vyhodnotiť výpovede a ich prípadné zmeny ako aj posúdiť dôvody zmeny a motivácie osôb, ktoré výpoveď zmenili a následne vyhodnotiť taký dôkaz individuálne ako aj v súhrne s inými, ďalšími vykonanými dôkazmi.

Po oboznámení sa so znením napadnutého ustanovenia, zohľadňujúc judikatúru ústavného súdu ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcu sa aplikácie základných zásad trestného konania (§ 2 Trestného poriadku) a prihliadajúc na rozhodovacia činnosť a súdnu prax, dospel Špecializovaný trestný súd k záveru, že nielen vágnosť, nejednoznačnosť a zmätočnosť napadnutého ustanovenia, ale najmä a predovšetkým odňatie právomoci súdu vyhodnotiť dôkaz na základe vlastnej, starostlivej a voľnej úvahy, naráža na ústavné princípy a ústavou chránené hodnoty, pretavené do jednotlivých ústavných článkov.

V prejednávanej veci prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod č. VII/I Gv 75/21/1000-68 podal dňa 08. 02. 2022 obžalobu na obžalovaného [REDAKOVANÉ] pre prečin podplácania podľa § 333 odsek 1, odsek 2 písmeno b) Trestného zákona.

Trestná vec je vedená na Špecializovanom trestnom súde pod spisovou značkou 13T/1/2023.

Po podaní obžaloby a po vyriešení otázky zákonného sudcu nariadil súd dňa 23. 11. 2023 hlavné pojednávanie a jeho termíny určil na dni 12. 02. 2024, 13. 02. 2024 a 19. 02. 2024.

Súd otvoril hlavné pojednávanie a začal vykonávať dokazovanie v predmetnej trestnej veci dňa 19. 02. 2024, kedy obžalovaný využil právo nevypovedať s odôvodnením, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa so všetkými dôkazmi a vo veci chce vypovedať v neskoršom štádiu trestného konania. Súd tak vo veci vykonal dokazovanie výsluchom svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a následne hlavné pojednávanie odročil na dni 25. 04. 2024, 26. 04. 2024, 16. 05. 2024 a 17. 05. 2024.

V uvedenom medziobdobí (v čase od 19. 02. 2024 do 25. 04. 2024) prišlo k novele Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z., ktorá v znení zákona č. 40/2024 Z. z. nadobudla účinnosť dňa 15. 03. 2024. V dôsledku tejto novely bolo povinnosťou súdu postupovať podľa § 567t Trestného poriadku a rozhodnúť o tom, či vyššie označená obžaloba spĺňa zákonné náležitosti. O predmetnej otázke súd rozhodol uznesením sp. zn. 13T/1/2023 zo dňa 24. 04. 2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tost/20/2024 zo dňa 24. 06. 2025.

Následne bol kompletný spisový materiál z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vrátený Špecializovanému trestnému súdu dňa 23. 07. 2025 a po zistení, že niet prekážok, ktoré by súdu bránili v prejednávaní predmetnej trestnej veci, rozhodol súd o určení ďalších termínov hlavného pojednávania na 22. 10. 2025, 06. 11. 2025 a 12. 11. 2025 a pokračoval vo vykonávaní dokazovania.

Konkrétne, dňa 22. 10. 2025 bol vypočutý svedok [REDAKOVANÉ], zároveň bol termín určený na 06. 11. 2025 zrušený pre ospravedlненú neprítomnosť obhajcu obžalovaného a dňa 12. 11. 2025 bola v rámci dokazovania prečítaná väčšia časť listinných dôkazov a vypočutý svedok [REDAKOVANÉ].

V prejednávaní veci súd po takto vykonanom dokazovaní dňa 12. 11. 2025 rozhodol o odročení hlavného pojednávania a, zohľadniac návrhy procesných strán na doplnenie dokazovania, určil ďalšie termíny hlavného pojednávania na dni 16. 12. 2025, 27. 01. 2026 a 04. 02. 2026.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. 12. 2025 vykonal súd dokazovanie čítaním listinných dôkazov a zároveň postupom podľa § 272 odsek 3 Trestného poriadku a § 277 odsek 4 Trestného poriadku rozhodol aj o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov nevykoná. Následne súd hlavné pojednávanie prerušil do nasledujúceho, už určeného termínu (27. 01. 2026), akceptoval požiadavku obžalovaného na poskytnutie času na prípravu na jeho výpoveď a oznámil procesným stranám, že na nadchádzajúcom termíne predpokladá ukončenie dokazovania a pristúpenie k prednesu záverečných rečí.

V období medzi naposledy vykonaným hlavným pojednávaním v tejto trestnej veci (dňa 16. 12. 2025) a ďalším, najbližšie nasledujúcim, už určeným dňom hlavného pojednávania v tejto trestnej veci (dňa 27. 01. 2026) nadobudla dňa 27. 12. 2025 účinnosť novela Trestného poriadku, ktorou zákonodarca do základného procesného predpisu v trestnom konaní zaviedol napadnuté ustanovenie - § 119 odsek 6.

Napadnutým ustanovením v znení účinnom od 27. 12. 2025 vytvoril zákonodarca podľa názoru Špecializovaného trestného súdu nové pravidlo nielen pre vykonávanie, ale aj pre následné hodnotenie dôkazov a toto sa súdu javí ako disharmonický prvok v doposiaľ existujúcom právnom poriadku v podmienkach Slovenskej republiky, čo ho

viedlo následne k rozhodnutiu podľa § 283 odsek 5 Trestného poriadku, kedy uznesením zo dňa 05. 01. 2026 prerušil trestné stíhanie s úmyslom iniciovať konanie na Ústavnom súde Slovenskej republiky podľa Čl. 125 Ústavy.

Protiústavnosť napadnutého ustanovenia vzhliadol Špecializovaný trestný súd v nasledovných aspektoch:

Napadnuté ustanovenie znemožňuje súdu prejednať vec a meritórne ju rozhodnúť nezávisle. Konkrétne, v dôsledku zavedenia napadnutého ustanovenia prišlo k zásahu do nezávislosti súdu tým, že Špecializovaný trestný súd v štádiu trestného konania po podaní obžaloby – teda v konaní pred súdom nemôže v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť o prípustnosti vykonania dôkazu získaného zákonným spôsobom a následne nemôže v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov ani hodnotiť takýto dôkaz jednotlivo ako ani v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi. Konkrétne ide o dôkaz, ktorým je výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]. Tento má v prejednávanej trestnej veci procesné postavenie svedka, avšak z už vykonaných, iných dôkazov má súd vedomosť, že [REDAKOVANÉ] je zároveň osobou, ktorá má v iných trestných konaniach procesné postavenie obvineného, procesné postavenie spolupracujúceho obvineného, ale tiež procesné postavenie svedka. Špecializovaný trestný súd však v tomto štádiu trestného konania nemá vedomosť a nedisponuje hodnovernými dôkazmi, nasvedčujúcimi nespochybniteľnému záveru o konečnom počte *akýchkoľvek* trestných konaní, v ktorých bol [REDAKOVANÉ] vypočutý, v ktorých a v koľkých trestných konaniach vypovedal, akým spôsobom v nich vypovedal (teda či uvádzal *všetky podstatné skutočnosti*, či vypovedal *pravdivo*) a aké mal v tých iných, *akýchkoľvek* trestných konaniach procesné postavenie. Inými slovami, Špecializovaný trestný súd nedisponuje dôkazovým materiálom, z ktorého by bolo možné vyvodiť nespochybniteľný záver o počte a kvalite výpovedí [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v *akýchkoľvek* trestných konaniach, a teda nemôže ani spoľahlivo a zákonne vyhodnotiť, či [REDAKOVANÉ] z titulu procesného postavenia obvineného využil svoje právo vypovedať všetko, čo uznal za vhodné na svoju obranu (napríklad aj nevypovedať všetko, alebo nevypovedať pravdivo), alebo či z titulu procesného postavenia svedka splnil zákonnú povinnosť vypovedať pravdivo o všetkých jemu známych a podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa tej-ktorej vyšetrovanej trestnej veci.

Zároveň, ako to vyplýva aj z dôvodov rozpísaných vo vyššom odseku, napadnuté ustanovenie tak vo všeobecnosti znemožňuje súdu aj jednoznačne vyhodnotiť rozsah dokazovania, pretože súdu nepriamo ukladá aj potrebu skúmať *akékoľvek* trestné konania, v ktorých *osoba* s poskytnutými benefitmi vypovedala. Takáto povinnosť – vyhľadávať a zadovažovať dôkazy však spadá pod vyhľadávaciu zásadu, uplatňovanie ktorej však pri trestnom konaní s prvkami kontradiktórneho procesu prináleží orgánom činným v trestnom konaní (polícii a prokuratúre), nie súdu.

V tomto štádiu trestného konania navyše Špecializovaný trestný súd nemôže ani disponovať vedomosťou a s nevyhnutnou istotou konštatovať, či má pravidlo vykonania a hodnotenia dôkazov zavedené napadnutým ustanovením uplatňovať aj vo vzťahu k iným vypočutým svedkom (napríklad svedok [REDAKOVANÉ], alebo svedok [REDAKOVANÉ]), nakoľko súd nedisponuje informáciami o počte trestných konaní, v ktorých boli vypočutí, v akom procesnom postavení boli vypočutí, či im boli poskytnuté benefity a akým spôsobom vypovedali (či vyčerpávajúco - čo do obsahu vypovedania o podstatných skutočnostiach, prípadne či aj výlučne pravdivo).

Napadnuté ustanovenie, okrem už uvedeného, rovnako zásadne mení význam a súčasne narúša spôsob uplatnenia zásady voľného hodnotenia dôkazov oproti tomu, ako túto zásadu súdy poznali a aplikovali v ich rozhodovacej činnosti doposiaľ (t. j. do 26. 12. 2025).

Na tomto mieste považuje Špecializovaný trestný súd za mimoriadne dôležité poznamenať, že v prejednávanej veci neexistovala pred zavedením napadnutého ustanovenia zákonná prekážka, ktorá by vylučovala, alebo akýmkoľvek iným spôsobom súdu znemožňovala dospieť po vyhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj v ich súhrne napríklad aj k záveru, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] (či iného vypočutého svedka) nemôže tvoriť podklad pre rozhodnutie súdu o vine a treste. Práve naopak. Viero hodnosť svedka, hodnovernosť jeho výpovede a prípadná škodlivosť jeho motivácie vypovedať určitým spôsobom ako aj skúmanie jeho pomeru k prejednávanej veci a tiež k osobe obžalovaného, boli základné atribúty, ktoré súd povinne zisťoval a vyhodnocoval vzhľadom na konkrétne okolnosti a špecifiká prejednávanej veci. Napadnuté ustanovenie však súd v tejto činnosti ústavne neakceptovateľným spôsobom limituje, keď mu ukladá povinnosť zohľadňovať uvedené atribúty aj s prihliadnutím na *akékoľvek* trestné konania, v ktorých *osoba s poskytnutými benefitmi* vypovedala a v ktorých boli podľa názoru Špecializovaného trestného súdu iné konkrétne okolnosti a špecifiká, vzťahujúce sa na inú (napríklad aj nesúvisiacu) trestnú vec.

V neposlednom rade Špecializovaný trestný súd zastáva názor, že nemá oprávnenie posudzovať a hodnotiť v rámci prejednávanej trestnej veci dôkazy, ktoré boli vykonané v iných trestných konaniach, vzťahujúcich sa na prejednanie a rozhodovanie o iných trestných činoch a ich páchateloch, a navyiac, nemá žiadnu právomoc prijímať v prejednávanej veci záver o tom, či v *akomkoľvek* trestnom konaní *osoba* vypovedala pravdivo o všetkých podstatných skutočnostiach. Je tomu tak z dôvodu, že v prejednávanej veci súd celkom rozhodne nemôže zasiahnuť do hodnotenia dôkazov vykonávaných v inom trestnom konaní pred iným nezávislým súdom a prijímať záver, ktorý by obsahoval tvrdenia o „úplnosti“, či o „pravdivosti“ konkrétnej výpovede. Za predpokladu, že súdu v prejednávanej veci nie je predložený dôkaz spočívajúci v právoplatnom rozsudku o uznaní viny *osoby*, ktorá spáchala trestný čin krivej výpovede a krivej prisahy, alebo trestný čin krivého obvinenia a ktorá je

súčasne v prejednávanej veci v procesnom postavení svedka, vypovedajúceho ku konkrétnym okolnostiam prejednávaneho trestného činu, ide podľa názoru Špecializovaného trestného súdu o absolútne absurdnú situáciu, v ktorej je konajúcemu súdu vytvorená závažná zákonná prekážka, brániaca mu konať nezávisle ako jedinému arbitrovi, oprávnenému prejednať vec a rozhodnúť o vine a treste ako to v demokratickom a právnom štáte podmieňuje a upravuje Ústava.

Napadnuté ustanovenie tým, že znemožňuje nezávislému súdu v konkrétnej trestnej veci rozhodovať v súlade so základnými zásadami trestného konania, medzi nimi aj na základe zásady voľného hodnotenia dôkazov, nabúrava nielen Ústavou garantovaný systém trojdelenia štátnej moci, ale aj princíp nezávislosti a nestrannosti súdnej moci. Národná rada Slovenskej republiky je povolaná prijímať zákony, riadiť a upravovať nimi práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu, avšak jej legislatívna činnosť nesmie byť nadradená nad činnosť nezávislého súdnictva, ku ktorému nevykonáva kontrolnú činnosť a je jej rovnovážnym prvkom v systéme brzd a protiváh.

Tým sa podľa názoru Špecializovaného trestného súdu napadnuté ustanovenie dostáva do nesúladu s čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a čl. 142 odsek 1 Ústavy.

VI.

K nesúladu napadnutého ustanovenia

s čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a

čl. 142 odsek 1 Ústavy

(zasahovanie do nezávislosti súdu)

Podľa čl. 1 odsek 1 Ústavy, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 odsek 1 Ústavy, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 odsek 1 Ústavy, len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

Podľa čl. 141 odsek 1 Ústavy, v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Podľa čl. 142 odsek 1 Ústavy, súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Pokiaľ ide o sudy, čl. 141 odsek 1 Ústavy ustanovuje, že v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé sudy. Zatiaľ čo rešpektovaniu ústavnej zásady reálnej del'by moci zodpovedá vylúčenie rozhodovacej činnosti akéhokoľvek iného štátneho orgánu (odlišného od súdu) pri výkone súdnictva, pri rešpektovaní rovnosti všetkých zložiek štátnej moci ide o to, aby sudcovia v konaní a rozhodovaní neboli podriadení akejkoľvek inej zložke štátnej moci, pretože podľa Ústavy sú „nezávislí a viazaní len Ústavou, ústavným zákonom a zákonom“ (čl. 144 odsek 1 Ústavy), prípadne medzinárodnou zmluvou (čl. 144 odsek 2 Ústavy). Ústava pri súdoch a sudcoch nehovorí výslovne o ich rovnosti s ostatnými zložkami štátnej moci, ale uplatnením ústavnej zásady nezávislosti súdov a sudcov a ich viazanosti len Ústavou, ústavným zákonom a zákonom a medzinárodnou zmluvou akúkoľvek podriadenosť iným zložkám štátnej moci Slovenskej republiky vylučuje (porov. PL. ÚS 14/94).

Súdnu nezávislosť a sudcovskú nezávislosť (ako ústavné zásady) nie je však možné posudzovať bez systému ich faktických a právnych záruk.

Reálnosť garancií nezávislosti súdnej moci v smere jej inštitucionálnej nezávislosti, ako aj nezávislosti pri nastoľovaní spravodlivosti cez rozhodovaciu činnosť, je preto potrebné úzkostlivo strážiť, a to jednak pred bezprostrednými zásahmi, jednak pred zásahmi nepriamymi (porov. I. ÚS 54/01).

Napadnuté ustanovenie znemožňuje súdu v konkrétnej prejednávanej veci vykonávať a hodnotiť dôkazy vzťahujúce sa na objasňovanie konkrétnych skutkových okolností a činiť tak na základe vlastného presvedčenia a po starostlivej úvahe, pretože ho núti brať do úvahy dôkazy vykonané pred iným nezávislým súdom (alebo aj pre orgánom činným v trestnom konaní) v akomkoľvek inom trestnom konaní a prijímať závery o úplnosti vyjadrenia *osoby* alebo konštatovať, že *osoba* uvádzala v *akomkoľvek* trestnom konaní nepravdu, pričom je súčasne nútený opierať svoje závery pri prípustnosti dôkazov o rozhodnutie iného nezávislého súdu, vydané v inej, a to aj nesúvisiacej trestnej veci, čím má uložené obmedzenie použiť alebo akokoľvek hodnotiť dôkaz vykonaný zákonným spôsobom a ako na taký naň vôbec prihliadať. Aj tu teda podľa názoru Špecializovaného trestného súdu platí, že napadnuté ustanovenie umenšuje, respektíve výrazne limituje súd s ohľadom na čl. 141 odsek 1 Ústavy, kedy rozhodovanie v trestných veciach prestáva byť rozhodnutím nezávislého súdu, ktorý by k takému rozhodnutiu mal dospieť po tom, čo voľným spôsobom vyhodnotí dôkazy.

Zhrnuté rečou ústavných princípov, napadnuté ustanovenie reálne znemožňuje súdu nezávisle, samostatne a individuálne posúdiť a vyhodnotiť zákonným spôsobom zabezpečené dôkazy, rešpektovať a zohľadňovať konkrétne okolnosti prípadu a logicky a starostlivo zhodnotiť vykonaný dôkaz v súhrne s inými už vykonanými dôkazmi. V dôsledku toho má potenciál umožniť cielené ako aj účelové vytváranie stavu dôkaznej núdze ex post, ale tiež vytvárať paralelný súbor právnych názorov na konkrétnu vec

a prakticky torpéduje rozhodovaciu činnosť súdov z pozície zákonodarného orgánu. Rešpektovanie právoplatných rozhodnutí nezávislých a nestranných súdov je pritom jednou zo základných súčastí ústavného princípu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 Ústavy) a základného práva každého na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy).

Uvedené platí *mutatis mutandis* v situácii, keď nezávislý a nestranný súd už dôkazy vyhodnotil a po ich vyhodnotení v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov svoje rozhodnutie náležite odôvodnil vzhľadom na konkrétne a dôsledne zistený skutkový stav a následne je iný nezávislý a nestranný súd nútený vo svojej prejednávanej trestnej veci rozhodovať o rovnakých dôkazoch nanovo a prípadne aj negovať právoplatné rozhodnutie iného súdu.

Podľa mienky Špecializovaného trestného súdu pritom neexistuje Ústavou uznaný alebo predpokladaný záujem alebo hodnota, ktoré by sa prostredníctvom takto na široko a nekonkrétne nastavenými pravidlami podľa napadnutého ustanovenia chránili a odôvodňovali logiku a opodstatnenie takéhoto znehodnocovania dôkazov na podklade napadnutého ustanovenia (princíp proporcionality). Napadnuté ustanovenie odníma súdu právomoc aplikovať zásadu voľného hodnotenia dôkazov a ukladá mu povinnosť vyšetrovať – vyhľadávať dôkazy – všetky existujúce výpovede *osoby* v *akomkoľvek* existujúcom a evidovanom trestnom konaní. Dôvod „nehovoril pravdu“ alebo „neuviedol všetky podstatné skutočnosti“ je podľa zákonodarcu zásadným rozlišovacím kritériom, na základe ktorého sa výpoveď takej osoby stáva v konkrétnom trestnom konaní prípustným, a teda vykonateľným dôkazom, ktorý následne môže byť v konaní použitý ako podklad pre rozhodnutie o vine alebo nevine obvineného. Takto neurčito a nezmyselne nastaveným rozlišovacím kritériom je potom vopred vylúčené spoľahlivo a nado všetky pochybnosti zistiť a objasniť skutkový stav, čím dochádza k zasahovaniu do rozhodovania nezávislých súdov v konkrétnych veciach a k relativizovaniu účelu trestného konania napr. aj tým, že sa napadnutým ustanovením priamo zavádza povinnosť nerešpektovať existenciu už zabezpečených a vykonaných dôkazov a štát sa tým vzdáva ochrany záujmov, k ochrane ktorých sa zaväzuje v Trestnom zákone v ôsmej hlave, v treťom diely.

Takto postavený zákonný dôvod na vylúčenie použitia dôkazu napadnutým ustanovením je však podľa mienky Špecializovaného trestného súdu príliš vágny, neurčitý, tiež umožňujúci svojvoľný výklad, a preto neproporcionálny vo vzťahu ku garanciam nezávislého súdnictva a nezávislého rozhodovania v konkrétnom trestnom konaní. Neústavnosť je umocnená skutočnosťou, že vykonávanie dôkazov (prejednanie veci) podľa napadnutého ustanovenia je významne obmedzené a keďže znemožňuje súdu preskúmať a vyhodnotiť všetky existujúce dôkazy, zásadne tým ovplyvňuje aj meritórne rozhodnutie súdu.

Tým sa podľa názoru Špecializovaného trestného súdu napadnuté ustanovenie dostáva do nesúladu s čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a čl. 142 odsek 1 Ústavy.

VII.

K nesúladu napadnutého ustanovenia s čl. 1 odsek 1 a čl. 141 odsek 1 Ústavy (porušenie princípu del'by moci)

Podľa čl. 1 odsek 1 Ústavy, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 141 odsek 1 Ústavy, v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

Kľúčovými princípmi právneho štátu sú:

- vláda zákona (Rule of Law) - *nikto nestojí nad zákonom, vládne právo,*
- zákonnosť a ústavnosť - *orgány moci konajú len v medziach zákona,*
- del'ba moci - *zákonodarná, výkonná a súdna moc,*
- nezávislosť súdnictva - *súdy sú nezávislé od politických vplyvov,*
- ochrana ľudských práv a slobôd - *základné práva sú chránené ústavou,*
- právo na spravodlivý proces - *každý má právo na prístup k spravodlivosti a súdnej ochrane,*
- transparentnosť a zodpovednosť - *orgány sú zodpovedné za svoje konanie a*
- rovnosť pred zákonom - *rovnaká ochrana pre všetkých.*

Právny štát fungujúci na vyššie rozpísaných princípoch zabezpečuje predvídateľné a spravodlivé prostredie, kde si občan môže uplatniť svoje práva. Chráni pred korupciou, politickým zneužívaním moci a zaručuje slobodu pre všetkých členov spoločnosti.

Pojem demokratický štát je ústavným pojmom. Tak, ako ústavný súd odvodil a odvodzuje základné zásady zahrnuté v pojme „právny štát“, ďalšie základné zásady Ústavy Slovenskej republiky ako celku sú obsiahnuté v pojme „demokratický štát“. K takým zásadám možno zaradiť napríklad zásadu del'by moci, ktorá sa v texte Ústavy Slovenskej republiky výslovne neuvádza, ale pre identifikáciu štátu ako štátu demokratického, je determinujúca. Ústavný súd Slovenskej republiky potvrdil ústavnú akceptáciu princípu del'by moci, ale zaradil ju k znakom právneho štátu, aj keď nie vždy, keď sa k del'be moci vyjadril.

V ústavnom štáte kompetencie, práva a povinnosti a zákonom upravené postupy orgánov štátu, ako aj právnických a fyzických osôb, vytvárajú nevyhnutný predpoklad pre ústavnú rovnováhu. Jej súčasťou je i systém del'by moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc, ktoré sú v parlamentnej demokracii autonómne a vzájomne prepojené len väzbami ústavnej kontroly a spolupráce. Z princípu ústavnej rovnováhy vyplýva, že ani zákonodarca nemôže voľne disponovať s jednotlivými zložkami moci v štáte. (PL. ÚS 16/95, nález z 24. mája 1995)

Na rozdiel od tohto právneho názoru, v ktorom sa del'ba moci označuje za princíp právneho štátu, z iného právneho názoru ústavného súdu vyplýva, že princíp del'by moci stojí autonómne povedľa princípu právneho štátu.

Ústava vytvára proporcie a hranice del'by moci medzi jednotlivými štátnymi orgánmi. Jednostranné rozširovanie právomoci jednej zložky moci môže narušiť ústavou vytvorené vzťahy nielen medzi nimi, ale aj k občanom. Parlament rozšírením svojej pôsobnosti nad rámec ústavy nemôže obmedziť pôsobnosť iných štátnych orgánov, alebo prevziať ich kompetencie spôsobom, ktorý nie je v súlade s princípom právneho štátu, del'by moci a so systémom brzd a protiváh vo vymedzovaní pôsobnosti štátnych orgánov. (PL. ÚS 29/95, nález z 29. novembra 1995)

Pôsobnosť každého orgánu verejnej moci v demokratickom štáte musí byť v súlade s príslušnosťou daného orgánu k zákonodarnej, výkonnej alebo súdnej moci. Zásah do rovnováhy zložiek moci v štáte priznaním kompetencie narúšajúcej del'bu moci alebo systém brzd a protiváh znamená porušenie zásad implikovaných v znakoch demokratického štátu.

Podstatou právneho štátu je nadradenosť práva nad všetkými cieľmi subjektov práva. V právnom štáte právo platí pre každého a dá sa vymôcť od všetkých. Pre právnu reguláciu rozhodovacích procesov ústavné zakotvenie SR ako právneho štátu znamená postulát dôsledného súladu právnej regulácie týchto procesov nielen s vlastnými znením ústavných noriem, ale aj so všetkými právnymi princípmi, ktoré sú vlastné právnemu štátu.

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťi okrem iných stelesnené také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané. (I. ÚS 17/1999, nález z 22. septembra 1999; obdobne aj I. ÚS 10/98, nález z 13. novembra 2002)

V právnom štáte má ústava povahu základného prameňa práva, ktorý je nadradený všetkým ostatným prameňom práva. Tento znak implikuje aj požiadavku, aby všetky právne predpisy a v nich obsiahnuté alebo z nich odvodené právne normy, verejnoprávne aj súkromnoprávne, boli v súlade s ustanoveniami ústavy.

Národná rada Slovenskej republiky je viazaná ústavou v rovnakej miere ako všetky ostatné štátne orgány Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2 ústavy). Pri uplatnení svojej zákonodarnej pôsobnosti môže prijať ľubovoľný zákon, pokiaľ takýmto zákonom neprekročí rámec daný ústavou. (PL. ÚS 15/1998, nález z 11. marca 1999)

Článok 1 v spojení s článkom 2 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky ustanovuje základné princípy správania všetkých štátnych orgánov Slovenskej republiky vrátane Národnej rady Slovenskej republiky pri tvorbe práva, teda pri prijímaní zákonov. Inak povedané, čl. 1 odsek 1 Ústavy ukladá zákonodarcovi povinnosť chrániť princípy materiálneho štátu a ústavný súd k tomu uviedol: „Ak zákonodarný orgán nepostupuje v súlade s inými ustanoveniami ústavy, poruší tým aj princíp ústavnosti vyplývajúci z čl. 1 ústavy. Národná rada ako zákonodarný orgán je viazaná kritériami ústavnosti v rovnakej miere ako ostatné orgány verejnej moci v Slovenskej republike (čl. 2 odsek 2 ústavy). Pri uplatňovaní svojej zákonodarnej pôsobnosti môže prijať zákon, pokiaľ ním neprekročí ústavou daný rámec.“ (PL. ÚS 19/98, nález z 15. októbra 1998)

Svoj postoj Ústavný súd Slovenskej republiky potvrdil v názore, podľa ktorého: „Princíp právneho štátu ustanovený v čl. 1 je základným ústavnoprávnym princípom v Slovenskej republike. Ak národná rada uplatní svoju zákonodarnú právomoc v nesúlade s iným ustanovením ústavy, zároveň tým poruší aj základný princíp ústavnosti ustanovený v čl. 1. Ak navrhovateľ nerešpektovanie princípu právneho štátu v návrhu namietne, ústavný súd o tom rozhodne v rozsahu označenom navrhovateľom.“ (PL. ÚS 15/1998, nález z 11. marca 1999)

„Jednou z nevyhnutných súčastí obsahu princípu právneho štátu je požiadavka právnej istoty. S uplatňovaním tohto princípu sa spája nielen požiadavka po všeobecnej platnosti, trvácnosti, stabilite, racionalite a spravodlivom obsahu právnych noriem a ich dostupnosti občanom (publikovateľnosť), no rovnako aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci (právna istota), ktorej základom je jednoznačný jazyk a zrozumiteľnosť právnych noriem (požiadavka, aby priemerný občan dokázal porozumieť obsahu právnej normy). Požiadavka po jednoznačnom jazyku a zrozumiteľnosti právnych noriem, najmä zakazujúcich určité druhy správania, teda významne znižuje nebezpečenstvo ich svojvoľného a diskriminačného uplatňovania výkonnou mocou.“ (PL. ÚS 15/1998, nález z 11. marca 1999)

Citované právne názory Ústavného súdu Slovenskej republiky bez pochybností slúžia na zabezpečenie súladu schváleného zákona s Ústavou v hmotnoprávnej rovine,

zatiaľ čo odklon od procesných noriem nemá rovnako prísny dôsledok (môže mať za následok vrátenie zákona prezidentom SR).

Súčasťou požiadavky na tvorbu práva, v ktorej zákon neodporuje ústave, nie je iba požiadavka, aby zákon neporušil práva určené ústavou. Súčasťou tejto požiadavky je aj kvalita právnej normy, ktorá musí byť primeraná cieľu dosiahnuť naplnenie princípov materiálneho právneho štátu a v tejto súvislosti si osobitnú pozornosť vyžaduje princíp právnej istoty.

Ten zahŕňa rad prvkov, medzi ktoré sa radí aj zrozumiteľnosť právnych noriem a na nej založená predvídateľnosť konania orgánov verejnej moci. Ústavný súd to vyjadril v nasledujúcom právnom názore: „*Princíp právneho štátu proklamovaný v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky je základným ústavnoprávnym princípom v Slovenskej republike. Ak právna norma obsiahnutá v ustanovení zákona nie je formulovaná jednoznačne a pre jej adresáta nie je dostatočne zrozumiteľná, pričom tento nedostatok nie je možné odstrániť ani výkladom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, jej obsah nie je v súlade s obsahom princípu právneho štátu vyjadreným v čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*“ (PL. ÚS 19/98, nález z 15. októbra 1998)

Právna neurčitost' (vágnosť) pojmov použitých v právnej úprave je často pozitívnym argumentom o nepredvídateľnosti a nezrozumiteľnosti právneho predpisu, ktorá má za následok nedosiahnutie kvality právnej úpravy určenej čl. 1 odsekom 1 Ústavy.

Vágna právna norma nastolila stav právnej neistoty, čím poprela jeden z princípov právneho štátu a to má za následok nesúlad s čl. 1 odsek 1 Ústavy. To predstavuje neprijateľný skrat pre aplikáciu a interpretáciu práva. Podstatou účelového výkladu práva je manipulácia s právnou normou, pri ktorej sa účel a obsah právnej normy viac alebo menej popiera kvôli presadeniu záujmu toho, komu na prospech slúži alebo má slúžiť účelový výklad. Z podstaty účelového výkladu vyplýva, že každú alebo takmer každú právnu normu možno deformovať účelovým výkladom.

Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil významný právny názor o vágnosti právnej normy, keď uviedol: „..... za právne neurčitý nemožno považovať pojem, ktorého legálna definícia je obsiahnutá v právnom poriadku alebo o obsahu ktorom si adresát právnej normy môže urobiť dostatočne určitú predstavu s prihliadnutím na obsah iných právnych noriem obsiahnutých v právnom poriadku, alebo ktorého obsah je (s prihliadnutím na kontext, v ktorom bol v právnej norme použitý) dostatočne zrejmý vzhľadom na ustálenosť jeho významu používaného v bežnom jazyku.“ (PL. ÚS 6/04, nález z 19. októbra 2005)

K požiadavkám kladeným na tvorbu práva v právnom štáte patrí aj požiadavka ochrany oprávnenej dôvery občana v právnu istotu zaručenú právnou úpravou.

„Z princípu právneho štátu vyplýva aj ochrana oprávnenej dôvery občanov v právny poriadok. Zásadne sa ochraňuje dôvera v to, že zákonné právne následky späté s uzavretými skutkovými stavmi sa uznávajú (zostanú uznané). Ochrana dôvery neprichádza do úvahy tam, kde by dôvera v určitý právny stav nebola vecne zdôvodnená, t. j. ani princíp právneho štátu nechráni občana pred každou subjektívne chápanou stratou dôvery alebo pred každým sklamaním ..... Zákonodarca musí pri zmene chráneného právneho postavenia – aby zásah bol ústavnoprávne prípustný – vychádzať z princípu proporcionality, ktorý je vlastný právnemu štátu. Tento princíp predovšetkým znamená primeraný vzťah medzi cieľom (účelom) sledovaným štátom a použitými prostriedkami. V týchto súvislostiach cieľ (účel) sledovaný štátom smie byť sledovaný; prostriedky, ktoré štát použije, smú byť použité; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je vhodné; použitie prostriedkov na dosiahnutie účelu je potrebné a nevyhnutné.

Kritérium alebo princíp vhodnosti znamená, že stav, ktorý štát vytvorí zásahom, a stav, v ktorom treba sledovaný cieľ vidieť ako uskutočnený, sa nachádzajú vo vzájomnej súvislosti; cieľ musí byť v súlade s prostriedkom.

Nevyhnutnosť znamená, že neexistuje iný stav, ktorý štát bez veľkej námahy môže rovnako vytvoriť, ktorý občana zaťažuje menej a ktorý súvisí so stavom, v ktorom, treba sledovaný účel pokladať za uskutočnený. Inými slovami, cieľ nesmie byť dosiahnuteľný rovnako účinným, alebo menej zaťažujúcim prostriedkom.“ (PL. ÚS 3/2000, nález z 24. apríla 2001)

Základom výkladu práva v právnom štáte je zdravý rozum. Nezlučiteľné s princípmi právneho štátu sú na Slovensku často frekventované výklady o medzerách v práve a rôzne iné účelovo konštruované výklady, ktoré v rozpore so zdravým rozumom vytvárajú varianty právnej úpravy v konečnom dôsledku smerujúce k „preukázaniu“ nemožnosti uplatniť právnu normu.

„Neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať.“ (PL. ÚS 48/97, nález zo 7. januára 1998)

K princípom právneho štátu patrí aj predvídateľnosť spôsobu, akým štátny orgán právnu normu uplatní. Pri aplikácii tohto princípu Ústavný súd SR vyslovil: „Znakom právneho štátu je vytváranie právnej istoty tak pri prijímaní zákonov a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov, ako aj pri ich uplatňovaní štátnymi orgánmi.“ (II. ÚS 34/95)

Súčasťou požiadavky právnej istoty je aj požiadavka stabilného používania výkladových metód, pričom žiadna nemá prioritu. Korektný výklad právnej normy by mal byť iba jeden bez ohľadu na metódu alebo metódy, ktorému k nemu viedli

(jazykový, systematický, teleologický, historický, porovnávací, ktorých spoločný menovateľ je logická argumentácia). Ústavný súd SR sa postavil rezervovane k použitiu extenzívneho výkladu v aplikácii právnej úpravy, keď uviedol: „*Extenzívny výklad právnych noriem možno uplatniť len celkom výnimočne, a to vtedy, ak možno všetky argumenty proti jeho použitiu presvedčivo vyvrátiť.*“ (PL. ÚS 9/04)

Princíp del'by moci, v našich podmienkach zakotvený v čl. 1 odsek 1 Ústavy (pozri OROSZ, L. – SVÁK, J. a kol. *Ústava Slovenskej republiky – Komentár. Zväzok I.* Bratislava : Wolters Kluwer, 2021, s. 28 – 29) sa stal súčasťou ústavných dokumentov, ústavných poriadkov a predmetom ochrany súdnej kontroly ústavnosti v mnohých demokratických štátoch. V demokratických štátoch nadobudol povahu prominentnej črty verejnej moci [CONNOR, George E. – HAMMONS, Christopher W. (eds.). *The Constitutionalism of American states.* Columbia: University of Missouri Press, 2008]. Inak povedané, princíp del'by moci požaduje aby každá samostatná moc pôsobila len v rámci svojej sféry moci [HAGE, Jaap C. – PFORDTEN, Dietmar von der. (eds.). *Concepts in Law. Law and Philosophy Library. Volume 88.* Springer, 2009].

Na tomto mieste je vhodné odkázať na s filozofickým podtextom podaný výklad Ústavného súdu Českej republiky, ktorý princíp del'by moci považuje za princíp „*vychádzajúci z myšlienky, že v prirodzenosti človeka je zakotvená tendencia ku koncentrácii moci a jej zneužitiu, ktorý sa stal garanciou proti ľubovôli a zneužitiu štátnej moci a v podstate i zárukou slobody a ochrany jednotlivca, princíp, ktorý je výsledkom a reflexiou doterajšieho historického, myšlienkového a inštitucionálneho vývoja ...*“ (Pl. ÚS 7/02).

Ústavný súd Slovenskej republiky považuje princíp del'by moci za fundamentálny základ moderného konštitucionalizmu (porov. PL. ÚS 17/08). Systém del'by moci na zákonodarnú, výkonnú a súdnu moc, kde v podmienkach parlamentnej demokracie sú tieto moci autonómne, vzájomne prepojené väzbami ústavnej kontroly a spolupráce, je súčasťou princípu ústavnej rovnováhy (porov. PL. ÚS 43/95). Z princípu ústavnej rovnováhy vyplýva, že „*ani zákonodarca nemôže voľne disponovať jednotlivými zložkami moci v štáte*“ (PL. ÚS 6/01).

Princíp del'by moci do seba integruje systém vzájomných brzd a protiváh jednotlivých zložiek štátnej moci. Je legitímne priznať istú mieru ingerencie jednej zložky moci vo vzťahu k zložke druhej, avšak nie priznaním neprimerane silného postavenia určitej zložky na úkor inej. Prílišné vychýlenie rovnováhy v rámci zložiek moci v prospech jednej a na úkor inej, by odporovalo zásadám akcentovaným v koncepcii demokratického štátu a je nezlučiteľný s princípom del'by moci (porov. PL. ÚS 17/08).

Imanentnou súčasťou princípu del'by moci je i zásada samostatnosti moci, ktorá znamená, že „vo sfére vlastnej ústavnej a zákonnej pôsobnosti majú byť orgány tej - ktorej moci chránené pred akýmikoľvek priamymi či nepriamymi zásahmi zo strany orgánov inej zložky verejnej moci“ (PL. ÚS 97/07).

V súvislosti s princípom del'by moci nás ústavný súd poučil, že mimoriadna ostražitosť sa žiada práve vtedy, ak ide o právnu úpravu, ktorá by mala naznačovať hierarchizáciu vzťahu medzi súdnou mocou na jednej strane a zákonodarnou, resp. výkonnou mocou na strane druhej práve v neprospech moci súdnej (porov. PL. ÚS 92/2011).

V tejto súvislosti je podľa mienky Špecializovaného trestného súdu možné povedať, že dôsledkom zavedenia napadnutého ustanovenia je skutočnosť, že „súdna moc stráca oprávnenie uplatniť svoju súdnu právomoc vyhodnotiť dôkazy na základe zásady ich voľného hodnotenia a pokračovať vo svojej činnosti, ktorá smeruje k prijatiu nezávislého a nestranného rozhodnutia o vine a treste páchatela trestného činu. Páchatel trestného činu tak môže zostať nielen nepotrestaný, ale verejnosť aj stráca možnosť dozvedieť sa, kto spáchal trestný čin.“

Pokiaľ napadnuté ustanovenie znemožňuje súdu fakticky vyhodnotiť konkrétny dôkaz v konkrétnej veci izolovane, teda individuálne a v nadväznosti na iné dôkazy, zadovážené v tej istej, identickej, konkrétnej trestnej veci, teda znemožňuje nezávislému súdu prijať a vydať rozhodnutie v konkrétnej veci bez nutnosti zohľadňovania dôkazov zadovážených v iných, akýchkoľvek trestných konaniach, dostáva sa napadnuté ustanovenie podľa názoru Špecializovaného trestného súdu do rozporu s čl. 1 odsek 1 Ústavy a čl. 141 odsek 1 Ústavy pre nerešpektovanie garancií z nich vyplývajúcich a porušenie princípu del'by moci, trojdelenia štátnej moci a systému vzájomných bŕzd a protiváh pri výkone právomocí ústavnými orgánmi verejnej moci.

VIII.

K nesúladu napadnutého ustanovenia s čl. 6 odsek 1 Dohovoru (zásah do práva na súdnu ochranu)

Podľa čl. 6 odsek 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana

súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnú konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Napadnuté ustanovenie je tiež v rozpore s garanciami vyplývajúcimi z čl. 6 odsek 1 Dohovoru, nakoľko aj tento upravuje (okrem iného) právo každého na prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom.

Zákonodarcu tak podľa presvedčenia Špecializovaného trestného súdu prijal napadnutým ustanovením pravidlo, ktoré znemožňuje riadne vykonanie a vyhodnotenie zákonným spôsobom získaných dôkazov, čo by mohlo mať potenciál následne viesť k neschopnosti štátu naplňať svoje ciele v trestnej politike, konkrétne prejednávať a rozhodovať nezávislým a nestranným súdom aj také spoločensky neprípustné správanie a praktiky, ktoré sú trestnými činmi, a to vo veciach, v ktorých jedným z dôkazov sú aj výpovede osôb spolupracujúcich s orgánmi činnými v trestnom konaní, ktorým boli poskytnuté za ich spoluprácu zákonom dovolené benefity.

Zákonodarca teda podľa mienky Špecializovaného trestného súdu napadnutým ustanovením neprimerane (princíp proporcionality), nedôvodne a najmä ústavne neakceptovateľným spôsobom narušil trojdelenie štátnej moci tým, že odňal súdnej moci možnosť uplatňovať svoje právomoci. Okrem toho, preferoval individuálne práva a záujmy fyzických osôb neprimerane extenzívnym rozsahom pred reálnou ochranou ústavnosti (a v rámci nej aj ochranou zákonnosti) garantovanou Ústavou, Dohovorom a súdmi. Inak povedané, napadnuté ustanovenie robí skutkový stav nepreskúmateľným v reťazci zákonným spôsobom získaných dôkazov v otázkach, či sa stal skutok, či je tento skutok trestným činom a či ho spáchala osoba, na ktorú bola podaná obžaloba a neprimerane a nedôvodne tak zasahuje do základných zásad trestného konania, čo v súhrne znemožňuje súdu nestranne, nezávisle a spravodlivo rozhodnúť, a to je v rozpore s čl. 6 odsek 1 Dohovoru a efektívnym ukončením trestného stíhania všade tam, kde sú v stávke práva a záujmy chránené Trestným zákonom.

Slovenská republika a jej záujem na ochrane a čistote verejného poriadku vyjadrený jednoznačne v ôsmej hlave Trestného zákona a jej občania môžu mať aplikáciou napadnutého ustanovenia odopreté právo na účinné vyšetrenie trestného činu, ktorý vždy zasahuje do ich vnímania pravidiel a rovnosti pred zákonom, a proti takému zásahu, ktorý systémovo deštruuje význam trestného konania a postavenie súdu v ňom.

Na tomto základe je Špecializovaný trestný súd toho názoru, že napadnuté ustanovenie je tiež v nesúlade s čl. 6 odsek 1 Dohovoru.

IX.
Petit
(návrh rozhodnutia)

Na podklade všetkých vyššie v texte uvedených argumentov a tvrdení Špecializovaný trestný súd **navrhuje**, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní návrhu podľa § 56 odsek 1 zákona o ústavnom súde a jeho prijatí uznesením podľa § 56 odsek 5 zákona o ústavnom súde na ďalšie konanie vo veci samej návrhu v plnom rozsahu vyhovel a vydal nasledovný nález:

N Á L E Z :

Ustanovenia § 119 odsek 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov **n i e j e** v súlade s čl. 1 odsek 1, čl. 46 odsek 1, čl. 50 odsek 1, čl. 141 odsek 1 a čl. 142 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

